

Τα μαθήματα της Μαντάμ Ζερμαίν

Δημήτρης Σφετσιώρης

Όταν μου είπαν ότι στο γραφείο μου με περίμενε η μαντάμ Ζερμαίν κοίταξα με απορία τη συνάδελφο μου. Σήκωσε τους ώμους και συνέχισε να κινητοποιεί την ποδοκνημική του κ. Δημητρίου.

Μόλις τελείωσα τη μάλαξη στη ράχη της κυρίας Αθανασίας κατευθύνθηκα στο γραφείο μου.

Δεν είχα προλάβει να πιω ούτε μια γουλιά από τον καφέ μου, χτύπησε η πόρτα, μισάνοιξε και ένα χαμογελαστό μουτράκι διείσδυσε από τη χαραμάδα.

– Μπορώ να μπω s'il vous plaît παρακαλώ;

Έτσι πέρασε στο γραφείο μου για πρώτη φορά η μαντάμ Ζερμαίν, χωρίς να ανοίξει ολότελα την πόρτα, ντυμένη με αυστηρό ταγέρ, όχι πολύ ψηλή αλλά με ψηλοτάκουνες γόβες.

– Τις γόβες μου κοιτάτε; Είναι ψηλές το ξέρω και ειδικά για την ηλικία μου, αλλά τι περιμένετε δεν μου 'μεινε και τίποτε άλλο να δείχνω.

Μόνον οι γάμπες μου παραμένουν όμορφες!

– Καθίστε.

Κάθισε βαθιά στην πολυθρόνα, σταύρωσε τα πόδια και με χάρη άνοιξε την τσάντα της για να βγάλει μια ασημένια ταμπακιέρα σκαλισμένη μ' ένα ταύρο. Πήρε το τσιγάρο της, το έβαλε στο στόμα της, τα χείλη ήταν με ζωηρό ροζ και περίμενε.

Σηκώθηκα απ' τη καρέκλα μου και της άναψα το τσιγάρο. Μου πήρε το χέρι με τον αναπτήρα και το έφερε κοντά στο τσιγάρο της διατηρώντας το σώμα της όρθιο.

– Τι μπορώ να κάνω για εσάς κυρία;
– Μαντάμ Ζερμαίν. Θα μπορούσατε πολλά ενδεχομένως, το μόνο όμως που θα ήθελα είναι

μερικές συνεδρίες μάλαξης.

- Τι πρόβλημα έχετε μαντάμ Ζερμαίν;
- Πρόβλημα; Τι εννοείτε;
- Πονάτε κάπου; Η μέση σας, ο αυχένας σας, τα γόνατα σας ίσως;
- Όχι αγαπητέ μου, δεν πονάω ιδιαίτερα πουθενά.
- Τότε δεν καταλαβαίνω!
- Τι δεν καταλαβαίνετε; Επιθυμώ να μου προσφέρετε μερικές συνεδρίες μάλαξης.
- Με ποιο σκοπό; Τι πρέπει να θεραπεύσω;
- Αν σας αρκεί, τη μοναξιά μου.
- Δεν καταλαβαίνω.
- Στην ηλικία μου ξέρετε η μοναξιά είναι συνηθισμένη, όχι βέβαια ότι συνηθίζεται.
- Πάλι δεν σας καταλαβαίνω.
- Είναι πολύ απλό. Πιστεύω ότι μερικές συνεδρίες μάλαξης θα με βοηθήσουν να αντιμετωπίσω τη μοναξιά μου.
- Ξέρετε... πώς να σας το εξηγήσω, η μάλαξη είναι ένα μέσο για να βοηθήσουμε τον ασθενή να...
- Μην υπερβάλλετε δεν είμαι ασθενής. Σας ζητώ απλά μιαν υπηρεσία που αντικειμενικά είστε σε θέση να προσφέρετε. Δεν καταλαβαίνω τις επιφυλάξεις σας.
- Δεν συνηθίζουμε όμως την παροχή τέτοιων υπηρεσιών εδώ.
- Και γιατί παρακαλώ;
- Πώς να σας το εξηγήσω, δεν μου ζητάτε κάποια θεραπευτική υπηρεσία.
- Νομίζετε;
- Δυσκολεύομαι να σας το εξηγήσω.
- Το βλέπω, η στάση σας μου είναι ακατανόητη. Τέλος πάντων να μην σας τρώω το χρόνο. Λάβετε υπόψιν σας ότι το γατάκι που είχε μέσα στη ρόμπα του ο μπαμπάς σας έναν ολόκληρο χειμώνα, το λέγατε Ζερμαίν. Αν θυμάστε το χάιδευσε συνέχεια και του 'χε αδυναμία. Το μάλαζε και ήταν τόσο χαρούμενος. Καληνύχτα.

– Μια στιγμή πού πάτε; Πού γνωρίζετε για τον πατέρα μου, μια στιγμή.

– Ευχαρίστως, καλύτερα όμως μια άλλη ώρα που δεν θα είστε πιεσμένος. Ας πούμε αύριο στις εννέα! Εντάξει;

– Εντάξει, απάντησα σα χαμένος. Βγήκε έξω γλιστρώντας από τη μισάνοιχτη πόρτα αφήνοντάς με, με το στόμα ανοιχτό να ατενίζω τη συνάδελφο που με ειδοποιούσε για έναν ασθενή μου που περίμενε.

Δεν θα σας έκανε εντύπωση αν σας έλεγα ότι συνέχισα να δουλεύω μηχανιστικά κι ότι δεν κοιμήθηκα εκείνη τη νύχτα. Η μαντάμ Ζερμαίν πού γνώριζε τον πατέρα μου, δώδεκα χρόνια ήδη από το θάνατό του και το γατάκι του. Πώς; Άμ το άλλο... «μερικές συνεδρίες μάλαξης για τη μοναξιά», άλλο κι' αυτό!

Ήμουν αφηρημένος όλη τη μέρα περιμένοντας να βραδιάσει να έρθει η μαντάμ Ζερμαίν να μου εξηγήσει, να απαντήσει. Ευτυχώς το πρόγραμμα ήταν φορτωμένο, δυσκολεύτηκα να προγραμματίσω να τελειώσω στις εννέα και έτσι πέρασε γρήγορα η μέρα. Δέκα λεπτά πριν τις εννέα μου ανήγγειλαν τον ερχόμο της. Είπα να την περάσουν στο γραφείο μου, μέχρι να τελειώσω τους χειρισμούς μου. Την είδα να φυλλομετράει ένα βιβλίο μπρος στη βιβλιοθήκη μου.

- Καλώς τον! μου είπε. Τελείωσες;
- Ναι, με συγχωρείτε για την καθυστέρηση.
- Μου αρέσει η ακρίβεια την θεωρώ πρέπουσα.
- Πρέπουσα;
- Αν όχι, δυνατή ή τουλάχιστον με ανεκτή παρέκκλιση.
- Περίμενα όλη τη μέρα να σας δω να μου εξηγήσετε.

Αφήσε το βιβλίο στο γραφείο μου και γύρισε να με κοιτάξει.

- Για τον πατέρα σας;
- Μα ναι... τον γνωρίζατε;
- Όχι, απλά μια συνάδελφός σας, σας άκουσε μία μέρα σε μία εκδήλωση να αναφέρετε το περιστατικό.

Φαίνεται την κοίταξα απορημένος και ίσως απογοητευμένος.

– Περιμένατε κάτι πιο συναρπαστικό. Το αναφέρατε. Δεν το θυμάστε ίσως, μα η συνάδελφος σας το θυμάται καλά. Είναι η συνωνυμία μου με το γατάκι φαίνεται.

Κάθισα στην καρέκλα μου με απογοήτευση. Δεν θυμήθηκα να έχω αναφέρει την ιστορία του μπαμπά μου με την Ζερμαίν, ποιος ξέρει όμως;

– Μην μουτρώνεις, κάτι άλλο περίμενες φαίνεται και όμως είναι έτσι απλά.

Την κοίταξα φαίνεται επιτιμητικά, κάτι που δεν την πτόησε καθόλου. Πάντοτε χαμογελαστή με όρθιο, αγέρωχο το σώμα της και προτεταμένο πηγούνι σιωπούσε. Την κοίταξα και της είπα, « λοιπόν πες τε μου τι θέλετε;»

– Μα σας έχω ήδη δηλώσει το αίτημα μου. Θα ήθελα τις υπηρεσίες σου. Μερικές συνεδρίες μάλαξης.

– Για τη μοναξιά σας. Δεν νομίζω πως θα μπορούσα να σας βοηθήσω.

– Θα μπορούσα να μάθω γιατί; Δεν είσαι βέβαια υποχρεωμένος να μου εξηγήσεις.

– Δεν έχω πρόβλημα. Θεωρώ ότι δεν είναι μέσα στις δυνατότητες μου ή στις δεξιότητες μου καλύτερα.

– Δεν ξέρεις να κάνεις μάλαξη;

– Ξέρω αλλά είναι ο σκοπός που μπορεί να καθορίσει την επιλογή των τεχνικών μου.

– Η μοναξιά μου δεν είναι αρκετά παθογενής κατά τη γνώμη σου;

– Αυτό δεν το ξέρω.

– Η μοναξιά φίλε μου οδηγεί στο θάνατο.

– Τι να σας πω; Είναι η μάλαξη απάντηση στη μοναξιά σας; Δεν μπορώ να λειτουργήσω επαγγελματικά σ' αυτά τα πλαίσια.

– Καλώς αγαπητέ. Είστε απλά αδαής, πρόσεξε αγόρι μου τι δηλώνεις. Η μάλαξη είναι κάτι πολύ περισσότερο από αυτό που νομίζεις.

– Μαντάμ Ζερμαίν μιλάτε σαν να γνωρίζετε πράγματα που ίσως αγνοώ.

Μίλησα αφ' υψηλού πειραγμένος, όχι τόσο

για τον χαρακτηρισμό της, όσο για το ότι τσίμπησα το δόλωμα με την ιστορία του πατέρα μου. Γύρισε με κοίταξε, πήρε την τσάντα της λέγοντας, «Φυσικά και γνωρίζω. Σαράντα χρόνια εργάστηκα αλλά εγώ τουλάχιστον μελετούσα».

– Τι εννοείτε; Είστε συνάδελφος; ρώτησα απορημένος, συνοφρυωμένος από περιέργεια.

Γύρισε και με ψυχρό ύφος μου είπε, «Θα μπορούσαμε να το δεχτούμε και έτσι».

– Τότε αλλάζει. Ασφαλώς και θα μπορούσα...

– Τί εννοείτε αλλάζει; Επειδή με θεωρείτε συνάδελφό σας;

– Ασφαλώς, είστε σε θέση να γνωρίζετε.

– Εγώ ναι, εσύ όμως δεν γνωρίζεις.

– Με προσβάλλετε.

– Δεν νομίζω. Εσύ δήλωσες την άγνοια σου.

– Δεν δήλωσα καμία άγνοια, απλά θεωρώ ότι δεν είναι επαρκής ανάγκη η μοναξιά για να παρέμβω μέσω της μάλαξης.

- Λυπάμαι φίλε μου, αλλά είσαι πράγματι αδαής. Η γνώση σου είναι επιφανειακή. Μόνο κάποιος με στείρα φαντασία και ασήμαντη κλινική εμπειρία μπορεί ν' απαντήσει έτσι σε μια αίτηση για μάλαξη.

- Θέλετε να πείτε ότι εφαρμόζετε μάλαξη σε περιπτώσεις μοναξιάς;

- Άκου σε περιπτώσεις μοναξιάς! Σιγά μην πούμε και σύνδρομο. Εγώ έκανα μάλαξη σε όποιον θεωρούσε ότι το είχε ανάγκη.

- Φαίνεται μαντάμ Ζερμαίν ξεκινάμε από διαφορετική αφετηρία.

- Δηλαδή;

- Για να μπορέσω να δράσω πρέπει να ξέρω γιατί, πώς και τα πιθανά αποτελέσματα.

- Ενώ εγώ... τέλος πάντων ας μην χαλάμε τις καρδιές μας... χάρηκα.

- Όχι μαντάμ Ζερμαίν δεν μπορείτε να φύγετε τώρα. Έχουμε αρχίσει μία συζήτηση.

- Λυπάμαι. Δεν σε θεωρώ ικανό να συζητήσεις μαζί μου, είσαι αδαής.

- Δεν βοηθάνε οι αφορισμοί μαντάμ Ζερμαίν, αν έχετε επιχειρήματα πέραν από την εμπειρία σας.

- Πάνε τριάντα χρόνια που μας κατηγορούσαν για εμπειρικούς. Αν και δεν χρειάζεται δεν το θεωρώ αναγκαίο, ο κόσμος ξέρει σήμερα, εδώ και πολύ καιρό, έχω στέρεα επιχειρήματα.

- Ευχαρίστως θα ήθελα να τ' ακούσω, να τα σχολιάσω.

- Τότε να σου κάνω μαθήματα.

- Μαθήματα;

- Φυσικά. Αφου θεωρείς ότι τα έχεις ανάγκη.

- Μαθήματα....

- Ασφαλώς και όχι δωρεάν.

- Δηλαδή;

- Το πρώτο μάθημα θα είναι δωρεάν. Αν ενδιαφερθείς για το δεύτερο, τότε θα κανονίσουμε την τιμή για όλη τη σειρά.

- Ξέρετε το επίπεδό μου δεν μου επιτρέπει να...

- Τι; Να σου κάνει μαθήματα η οποιαδήποτε μαντάμ Ζερμαίν;

Με κοίταξε ειρωνικά, άνοιξε την τσάντα της και μου έδωσε μια κάρτα.

Καθηγήτρια Germain στο Πανεπιστήμιο

του Παρισιού και Επισκέπτης Καθηγήτρια

στο Πανεπιστήμιο της Μασαχουσέτης.

Την κοίταξα σκεφτικός συνεπαρμένος από την κάρτα της.

- Είστε λοιπόν η Ζερμαίν. Έχω διαβάσει πολλά άρθρα σας. Δεν ήξερα πως είστε Ελληνίδα.

- Θα σε βαραίνουν περισσότερο τώρα οι χαρακτηρισμοί μου. Έτσι;

Την κοίταξα άναυδος και στεναχωρημένος.

- Μην στεναχωριέσαι, η προσφορά μου ισχύει, για το πρώτο μάθημα τουλάχιστον. Να πούμε αύριο στις εννέα;

Κούνησα το κεφάλι και σηκώθηκα.

- Μην ενοχλείσαι, φαίνεσαι πολύ κουρασμένος.

Προχώρησε προς τη μισάνοιχτη πόρτα και γλίστρησε έξω λέγοντας «προσπάθησε να κοιμηθείς τουλάχιστον σήμερα».

Κάθισα βαθύτερα στην καρέκλα μου, περιεργαζόμενος την κάρτα της μαντάμ Ζερμαίν.

Ξαφνικά πρόβαλε το κεφάλι της από την πόρτα λέγοντας, «δεν μπορείς να πεις, το δόλωμα με τον πατέρα σου ήταν το καλύτερο. Κατάπιες και το αγκίστρι. Καληνύχτα! » και έφυγε γελώντας.

Συνεχίζεται...